

Arrest

nr. 347 222 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS
De Stassartstraat 117 / 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2025 met refertenummer 134737.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ACEVEDO VAHOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2025 dient de verzoekster (voor de zesde maal) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg, dit met het oog op de gezinshereniging met de heer R.F.M.B., haar Belgische stiefvader.

Op 14 oktober 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om deze aanvraag te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 1 december 2025. Zij draagt de titel “*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2025 werd ingediend door:

Naam: V. C.

Voornaam: V.

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...) 2000

Geboorteplaats: Bogota

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9500 GERAARDSBERGEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.03.2025 voor de zesde maal gezinshereniging aan in functie van haar stiefvader M. B. R. F. (RR (0) ...), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner als bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. ...'

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van haar stiefvader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Colombia (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 28.06.2021 te Bogota
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.11.2019 (attest Moneygram dd. 11.01.2023)
- geldstortingen vanwege de moeder van betrokkene aan betrokkene (attest Moneygram dd. 16.01.2023) dd. 16.07.2020, 05.08.2020, 02.09.2020, 16.11.2020, 17.12.2020, 06.01.2021, 07.01.2021, 06.07.2021, 10.08.2021 en 02.09.2021
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en vanwege de moeder van betrokkene aan derden (attesten Moneygram dd. 11.01.2023 en 16.01.2023; geldstortingen vanwege een onbekende verzender aan een derde dd. 09.07.2023, 21.08.2023, 15.12.2023, 28.05.2024, 07.08.2024 en 13.09.2024: echter, deze stortingen zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- geldstortingen vanwege een onbekende verzender aan betrokkene dd. 08.08.2023, 21.08.2023, 22.08.2023, 25.09.2023, 02.10.2023, 06.11.2023, 25.01.2024 en 10.07.2024; betaalbewijzen aankopen (Colruyt, Action, ...) uit de periode vanaf oktober 2023, betalingen aan derden (Watergroep, Fluvius, CM, ...) uit de periode vanaf juni 2023: echter, deze stortingen / betalingen hebben betrekking op de periode na het laatste vertrek van betrokkene uit Colombia, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- aanrekening ledenbijdrage 2025 (CM) dd. 14.01.2025 en bijbehorend betaalbewijs (door betrokkene)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst van bepaalde duur S. B. dd. 13.02.2025
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van een derde (M. C. I., moeder van betrokkene): deeltijdse arbeidsovereenkomst A. L. e A. BV dd. 01.12.2022; bijbehorend uittreksel dd. 01.12.2022; bijbehorende loonfiches voor de periode januari 2025 – maart 2025
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene: arbeidsovereenkomst A.C.C. Dienstencheques dd. 24.08.2023; loonfiches H. Huishoudhulp voor de periode december 2024 – februari 2025
- uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 08.04.2025
- facturen UZ Gent dd. 11.01.2024 (x3) op naam van een derde; bijbehorende betaalbewijzen uit de periode januari 2024 – maart 2024

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er opnieuw geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging onvermogen was.

De voorgelegde geldstorting (dd. 15.11.2019, 16.07.2020, 05.08.2020, 02.09.2020, 16.11.2020, 17.12.2020, 06.01.2021, 07.01.2021, 06.07.2021, 10.08.2021 en 02.09.2021) doen hier geen afbreuk aan. Immers, niet alleen zijn deze geldstorting eerder onregelmatig, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene in deze periode onvermogen was. Er werd dan ook niet aangetoond dat zij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Tevens dient opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Concluderend kan niet vastgesteld worden dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon noch werd aangetoond dat zij effectief onvermogen was. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene in de periode sedert 08.07.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene vanaf 28.08.2023 tot op heden tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de 6e maal een aanvraag gezinshereniging indiende in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 40ter, eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht ("kennelijke beoordelingsfout en ontoereikende motivering met betrekking tot het begrip "ten laste zijn"), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 kunnen volgende personen genieten van gezinshereniging:

“de rechtstreekse afstammelingen van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner (...) die in het land van herkomst of van oorsprong ten laste zijn, op voorwaarde dat zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.”

mui

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de wetgever voor meerderjarige afstammelingen niet vereist dat zij zich in een toestand van absolute behoefte bevinden, maar wel dat zij daadwerkelijk en voorafgaand in het land van herkomst of van oorsprong ten laste waren, hetgeen het bestaan van een reële afhankelijkheidsrelatie veronderstelt.

De bestreden beslissing weigert het verblijf op grond dat de verzoekende partij niet zou hebben aangetoond “ten laste” te zijn van haar stiefvader, in diens hoedanigheid van referentiepersoon, in haar land van herkomst, na een buitensporig restrictieve interpretatie van het wettelijke begrip afhankelijkheid.

Deze interpretatie is in strijd met zowel de tekst van artikel 40ter als met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Volgens de arresten HvJ EU, 9 januari 2007, Jia, C-1/05; HvJ EU, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12; en HvJ EU, 5 september 2012, Rahman, C-83/11, veronderstelt het begrip “ten laste zijn” het bestaan van een daadwerkelijke materiële steun, die concreet en globaal moet worden beoordeeld in het licht van alle relevante omstandigheden, zonder dat vereist is dat de betrokkene geen enkele eigen bestaansmiddelen heeft of zich in een toestand van extreme armoede bevindt.

In casu heeft de verzoekende partij bewezen van geldtransfers naar haar land van herkomst voorgelegd, verricht gedurende een significante periode vóór haar aankomst in België, waaruit blijkt dat zij materieel werd onderhouden door haar familie in het land van herkomst.

Deze elementen tonen het bestaan aan van een reële materiële steun en van een vooraf bestaande afhankelijkheid, die beantwoorden aan de bewoordingen zelf van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980.

Bovendien dient het onderzoek naar de afhankelijkheid te worden geplaatst in zijn reële persoonlijke en temporele context. De verzoekende partij is in 2019 in België aangekomen, toen zij 19 jaar oud was. Op die leeftijd is het hoogst onwaarschijnlijk dat zij over substantiële eigen bestaansmiddelen beschikte die haar toelieten zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in haar land van herkomst.

Voorts had de verzoekende partij in het kader van een eerdere aanvraag uitdrukkelijk melding gemaakt van haar studentenstatus in Colombia, een element dat onverenigbaar is met het bestaan van stabiele of voldoende beroepsinkomsten. Deze omstandigheid, die de verwerende partij kende, bevestigt dat de verzoekende partij materieel afhankelijk was van familiale steun op het ogenblik van haar vertrek uit het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt bovendien dat de verzoekende partij thans in België tewerkgesteld is, waarbij de verwerende partij vermeldt dat een raadpleging van de DOLSIS-databank aantoont dat zij tewerkgesteld is sinds 28.08.2023, en tegelijk opmerkt dat “het uiteraard lovenswaardig is dat zij de moeite doet zich te integreren en te werken”.

Door uit dit element af te leiden dat de verzoekende partij niet langer als “ten laste” van de referentiepersoon kan worden beschouwd, maakt de verwerende partij echter een kennelijk onderscheidsfout tussen de huidige situatie in België en de wettelijke voorwaarde van artikel 40ter, die vereist dat de meerderjarige afstammeling in het land van herkomst of van herkomst voorafgaand aan de aanvraag ten laste was.

Het feit dat de verzoekende partij na haar aankomst in België een beroepsactiviteit heeft uitgeoefend, kan het bestaan van een vooraf bestaande materiële afhankelijkheid in het land van herkomst geenszins ontkrachten, zoals aangetoond door de voorgelegde stukken.

Door de beroepsactiviteit van de verzoekende partij enerzijds als “lovenswaardig” in het kader van haar integratie te kwalificeren en deze anderzijds tegelijk als negatief element aan te wenden om het verblijf te

weigeren, hanteert de verwerende partij een tegenstrijdige en incoherente motivering, zonder expliciete wettelijke grondslag.

De verwerende partij betwist noch de realiteit, noch de oorsprong van de voorgelegde geldtransfers, maar beperkt zich ertoe deze terzijde te schuiven omdat zij "onregelmatig" of "onvoldoende" zouden zijn, zonder de juridische of feitelijke criteria te bepalen op grond waarvan zij besluit dat deze steun niet zou beantwoorden aan de wettelijke voorwaarde van "ten laste zijn". Aldus voegt zij een voorwaarde toe die de wetgever niet heeft voorzien.

Ten slotte zij eraan herinnerd dat de beoordeling van de voorwaarde "ten laste zijn" niet mag worden beperkt tot een abstracte, formele of louter kwantitatieve analyse van de voorgelegde elementen, maar noodzakelijkerwijs moet berusten op een concrete, geïndividualiseerde en contextuele beoordeling van de situatie van de aanvrager, rekening houdend met onder meer diens leeftijd, sociaal-economische situatie in het land van herkomst, de aard en finaliteit van de materiële steun en de familiale context waarin deze afhankelijkheid is ontstaan.

Door zich te beperken tot een fragmentaire en gedecontextualiseerde beoordeling van het dossier, hanteert de administratie een analysemethode die onverenigbaar is met artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, wat leidt tot een kennelijke beoordelingsfout.

De motivering is ten slotte ontoereikend, aangezien zij noch de verzoekende partij toelaat te begrijpen waarom de voorgelegde elementen niet zouden aantonen dat zij in haar land van herkomst "ten laste" was, noch de Raad in staat stelt zijn wettigheidsstoets uit te oefenen."

In het tweede middel beroept de verzoekster zich wederom op de schending van de materiële motiveringsplicht ("motiveringsplicht en kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot het vermeende risico op beroep op sociale bijstand"), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt hieromtrent als volgt:

"• Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen moet elke individuele bestuurshandeling op afdoende wijze gemotiveerd zijn, dat wil zeggen dat zij op duidelijke en voldoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen moet vermelden waarop zij steunt, zodat de betrokkene de tegen hem genomen beslissing kan begrijpen en de rechter de wettigheid ervan kan toetsen.

Deze verplichting houdt in dat de administratieve overheid niet alleen de toegepaste rechtsnormen uiteenzet, maar ook concreet toelicht hoe zij de elementen van het dossier heeft beoordeeld, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de aanvrager.

In casu wordt de bestreden beslissing gekenmerkt door een gebrekkige, stereotiepe en hoofdzakelijk negatieve motivering, die niet voldoet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991.

Wat de voorwaarde "ten laste zijn" betreft, beperkt de verwerende partij zich ertoe op algemene en niet-gespecificeerde wijze te stellen dat de voorgelegde elementen "onvoldoende" of "onregelmatig" zouden zijn, zonder concreet aan te geven:

- welke specifieke documenten uit het dossier door deze beoordeling worden geïnterpreteerd;*
- waarom de voorgelegde bewijzen van geldtransfers niet zouden volstaan om het bestaan aan te tonen van een daadwerkelijke en vooraf bestaande onderhoudsrelatie in het land van herkomst;*
- volgens welke juridische of feitelijke criteria zij de toereikendheid, regelmatigheid of relevantie van deze elementen heeft beoordeeld in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980.*

Een dergelijke motivering, geformuleerd in vage en onbepaalde termen, laat de verzoekende partij noch toe te begrijpen waarom de door haar voorgelegde stukken als ontoereikend werden beschouwd, noch laat zij de rechter toe een effectieve wettigheidsstoets uit te oefenen, wat een kennelijke schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Wat betreft het vermeende risico op beroep op sociale bijstand, steunt de bestreden beslissing uitsluitend op de volgende vaststelling:

"Tevens dient opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk."

Met deze formulering vermeldt de verwerende partij geen enkel concreet feit waaruit zou blijken dat de verzoekende partij of haar stiefvader, in zijn hoedanigheid van referentiepersoon, daadwerkelijk een beroep zouden hebben gedaan op het Belgische stelsel van sociale bijstand. Zij verwijst met name naar geen enkele tussenkomst van het OCMW, geen financiële of materiële steun, noch naar het bestaan van enig sociaal dossier.

De motivering beperkt zich aldus tot het vaststellen van een vermeend ontbreken van bewijs van niet-beroep op sociale bijstand, hetgeen neerkomt op een abstracte negatieve veronderstelling en een omkering van de bewijslast, die geenszins kan volstaan als afdoende motivering in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een dergelijke motivering laat de verzoekende partij noch toe te begrijpen op welke concrete elementen het bestaan van een reëel of actueel risico op afhankelijkheid van sociale bijstand zou zijn gebaseerd, noch laat zij de rechter toe een effectieve wettigheidstoets uit te oefenen.

Bovendien gaat de beslissing volledig voorbij aan een afweging van de gunstige elementen die in het dossier aanwezig zijn, met name:

- het bestaan van beroepsinkomsten in hoofde van de stiefvader, referentiepersoon;*
- de beroepsactiviteit van de moeder van de verzoekende partij;*
- de leeftijd van de verzoekende partij bij haar aankomst in België;*
- haar studentenstatus in het land van herkomst;*
- de familiale context waarin de aanvraag werd ingediend.*

Het volledig ontbreken van enige analyse van deze elementen toont aan dat de verwerende partij geen werkelijk, concreet en geïndividualiseerd onderzoek heeft verricht naar de situatie van de verzoekende partij, maar zich heeft beperkt tot een automatische en abstracte toepassing van een vooraf vastgelegde beoordelingswijze.

Een dergelijke motivering belet zowel de verzoekende partij om de exacte redenen van de weigering te begrijpen als de Raad om zijn wettigheidstoets volledig uit te oefenen, hetgeen een kennelijk schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in samenhang met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur en evenredigheid.”

Het eerste en het tweede middel worden, gelet op hun onderlinge samenhang, tezamen onderzocht.

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekster gewag maakt van een schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad erop dat het bestuursrecht geen uniek en enig “begin­sel van behoorlijk bestuur” maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de overtreden geachte rechtsregel, is de aangevoerde schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” onontvankelijk.

2.1.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zowel in rechte als in feite aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de weigeringsbeslissing wordt getroffen in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort: het Vreemdelingenbesluit). De bestreden akte bevat eveneens een uitgebreide feitelijke toelichting die de verzoekster in staat stelt te begrijpen waarom haar aanvraag wordt afgewezen.

De verweerder wijst erop dat de verzoekster ouder is dan 18 jaar, zodat zij dient aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, dit is haar Belgische stiefvader R.F.M.B., en zet vervolgens op concreet en individueel gemotiveerde wijze uiteen waarom de door de verzoekster voorgelegde documenten niet volstaan om aan te tonen dat zij voldoet aan de bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst of oorsprong. Deze motieven beperken zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster poneert, niet tot een abstracte, formele en kwantitatieve analyse, en houden een afdoende motivering in die de verzoekster in staat stelt om te redeneren te kennen waarom de individuele elementen, die zij bij de huidige aanvraag aanbracht, niet worden aanvaard in het licht van de wettelijk bepaalde verblijfsvoorwaarden.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, wordt wel degelijk concreet toegelicht waarom de bewijzen van geldtransfers niet volstaan om het ten laste zijn zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet aan te tonen, met name omdat de voorgelegde (en in de bestreden akte specifiek benoemde) geldstorting onregelmatig zijn én omdat de verzoekster geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag onvermogen was, zodat niet is aangetoond dat zij op deze geldstorting was aangewezen om te voorzien in haar basisbehoeften dan wel dat ze werden verzonden en aangewend voor overige doeleinden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Van een gestereotypeerde motivering is geen sprake. De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden weigeringsbeslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt in de middelen die in het verzoekschrift zijn uiteengezet.

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat het begrip “*ten laste zijn*” door de verweerder te beperkend en op tegenstrijdige wijze wordt geïnterpreteerd, houdt deze kritiek geen verband met de formele motiveringsplicht maar met de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De louter eigen mening van de verzoekster dat zij wel degelijk voldoet aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden, volstaat dan ook niet om een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen. De Raad is immers niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 3 oktober 2025, nr. 264.433).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 31 maart 2025 een aanvraag tot verblijf heeft ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van R.F.M.B., die de Belgische nationaliteit heeft. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een interne situatie betreft. Inzake verzoeksters zesde verblijfsaanvraag beslist de verweerder thans opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hierbij wordt toepassing gemaakt van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...);

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het [Wetboek van internationaal privaatrecht](#) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; (...).”

Het is niet betwist dat de verzoekster ouder is dan 18 jaar. In deze situatie wijst de verweerder er op goede gronden op dat zij, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht als familielid in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, ten laste moet zijn van haar Belgische stiefvader “*van in het land van herkomst of origine*” en “*voorafgaandelijk aan de huidige aanvraag gezinshereniging*”. De verzoekster erkent uitdrukkelijk dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een dergelijke bewijslast inhoudt.

Nu – zoals hierboven werd geduid – de voorliggende situatie niet valt binnen het toepassingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, blijkt niet dat de verzoekster dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de invulling van het begrip “*ten laste*” voor descendenten van of andere familieleden van een Unieburger in de zin van deze richtlijn. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 10 maart 2024 wordt, inzake de familieleden zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, heel duidelijk aangegeven dat de wetgever beoogde “*de bepaling onder 2° inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van de (klein)kinderen van de Belg, diens echtgeno(o)t(e) of geregistreerde partner, los te koppelen van de actueel geldende bepalingen zoals die voortvloeien uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 3°, van de wet van 15 december 1980*” (Parl.St. Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 51). Actueel wordt in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet dus niet langer verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van deze wet, dat een omzetting is van de Richtlijn 2004/38/EG. De verzoekster kan *in casu* dan ook niet dienstig verwijzen naar de uitlegging van het begrip “*ten laste*” door het Hof van Justitie in de arresten Jia, Reyes en Rahman.

Een vreemdeling moet, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 18 jaar, krachtens artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij van in het land van oorsprong ten laste is van de Belgische referentiepersoon (of diens echtgenoot) en dat hij zich voegt bij de Belg die het recht op gezinshereniging opent (of hem begeleidt). Daarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling het familielid in België vervoegt. Met andere woorden: de vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van oorsprong is aangewezen op de ondersteuning van de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De bewijsvoering in dat verband is vrij, doch de bewijslast terzake ligt wel integraal bij de aanvrager.

Waar de verzoekster stelt dat de geldtransfers naar het land van herkomst volstaan om een reële materiële steun en een vooraf bestaande afhankelijkheidsband aan te tonen, merkt de Raad op dat het hem niet onwettig of kennelijk onredelijk voorkomt om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekster in het land van herkomst. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon (en/of diens echtgenoot) aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf of via een derde of ander familielid over de middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de

referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning vanwege de Belgische referentiepersoon (of dienst echtgenoot) om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden dat het in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volstaat om bewijzen voor te leggen van geldtransfers vanwege de referentiepersoon naar zichzelf toen zij nog in het land van herkomst verbleef. De verzoekster diende wel degelijk ook te bewijzen dat zij op deze geldsommen was aangewezen om in Colombia te kunnen voorzien in haar basisbehoeften, hetgeen redelijkerwijze inhoudt dat zij tevens diende aan te tonen dat zij er dermate onvermogen was dat zij zonder deze geldtransfers niet kon voorzien in haar eigen basisbehoeften.

De verzoekster betwist voorts op zich niet dat zij bij haar huidige, zesde, verblijfsaanvraag opnieuw geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag onvermogen was. De motivering dat de verzoekster naliel het bewijs te leveren dat zij in haar land van herkomst, voor haar komst naar België, werkelijk ten laste was van haar stiefvader, doordat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij er onvermogen was en evenmin blijkt dat zij er afhankelijk was van de gelden van haar vader om in haar basislevensonderhoud te kunnen voorzien, volstaat reeds opdat de verweerder kon vaststellen dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder dient geen bijkomend onderzoek te voeren naar andere volgens de verzoekster positieve elementen, zoals de beroepsinkomsten van de referentiepersoon, de beroepsactiviteit van de echtgenote van de referentiepersoon (dit is verzoeksters moeder) en “*de familiale context*”.

Waar de verzoekster stelt dat zij in een vorige aanvraag uitdrukkelijk melding maakte van haar studentenstatus in Colombia, merkt de Raad op dat het de verzoekster toekomt om bij iedere aanvraag de nodige stukken te voegen die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht in België te verkrijgen. Dit geldt des te meer nu de verzoekster reeds het voorwerp uitmaakt van vijf eerdere weigeringsbeslissingen. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden of niet te hebben gemotiveerd over elementen die niet ter ondersteuning van de huidige verblijfsaanvraag werden voorgelegd. De verzoekster wist *in casu*, of behoorde te weten, dat het aan haar toekwam om bij het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag concreet aan te tonen dat zij in het land van herkomst afhankelijk was van haar stiefvader. De verweerder moet op zorgvuldige wijze de bij de aanvraag gevoegde stukken onderzoeken en daarover motiveren, maar kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd over stukken die niet bij de aanvraag werden voorgelegd. De verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven dienaangaande niet afwentelen op de verweerder: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtszoekende (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De verzoekster betoogt voorts dat het afhankelijkheidsonderzoek moet worden gevoerd in het licht van de reële persoonlijke en temporele context. Zij stelt in dit verband dat zij naar België kwam toen zij 19 jaar oud was, zodat het op die leeftijd hoogst onwaarschijnlijk was dat zij over substantiële eigen bestaansmiddelen beschikte die haar toelieten zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in haar land van herkomst. Dit betoog doet echter in generlei mate afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast inzake de afhankelijkheid van de referentiepersoon in het land van herkomst op de verzoekster zelf rust (zie ook *supra*). De verweerder dient dus niet uit te gaan van vermoedens of waarschijnlijkheden. Bovendien valt niet in te zien waarom de loutere jonge leeftijd van de verzoekster het onwaarschijnlijk zou maken dat zij zonder de steun van haar Belgische stiefvader en haar moeder zou kunnen instaan voor de basisbehoeften van het levensonderhoud in het land van herkomst. Ook op jongvolwassen leeftijd kan men immers gaan werken, en kan men onroerend goed of financiële activa bezitten (bv. uit een erfenis). Verzoeksters kritiek is dan ook ongegrond.

De Raad merkt voorts op dat de motieven inzake het gegeven dat de verzoekster sedert 8 juli 2022 op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd en dat zij vanaf 28 augustus 2023 tot op heden zelf is tewerkgesteld in België duidelijk een overtuigende motivering uitmaakt. Deze motieven worden immers gegeven nadat reeds, en dit op voldoende schragende wijze (zie ook *supra*), werd besloten als volgt:

“Concluderend kan niet vastgesteld worden dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon noch werd aangetoond dat zij effectief onvermogen was. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

De vaststelling dat de verzoekster niet aan de door artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet nu de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden niet is aangetoond, volstaat reeds om de voorliggende aanvraag te weigeren. Dat de woorden “*tot op heden*” verderop in de

bestreden akte tussen haakjes worden geplaatst, geeft des te meer aan dat de motieven omtrent de actuele situatie in België louter ter overvloede zijn gegeven.

Ook de vaststelling dat *“tevens dient opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”*, vormt een overtuigende motivering die op geen enkele wijze wordt aangewend ter ondersteuning van het dragend weigeringsmotief, met name dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij van in het land van herkomst afhankelijk was van haar Belgische stiefvader (en/of diens echtgenote).

Het eventueel gegrond bevinden van de kritieken die de verzoekster naar voor brengt inzake deze overtuigende motieven, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

Waar de verzoekster stelt dat de verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat de voorgelegde geldtransfers *“onregelmatig”* of *“onvoldoende”* zijn, merkt de Raad op dat de wet inderdaad geen precieze criteria bepaalt die de verweerder binden. De verweerder beschikt dan ook over een ruime beoordelingsbevoegdheid waar hij dient na te gaan of de wettelijke verblijfsvoorwaarde van het *“ten laste zijn”* in het land van herkomst met de door de verzoekster voorgelegde stukken en elementen al dan niet voldoende is aangetoond. De verzoekster toont met haar vage kritiek niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verweerder om te oordelen dat de voorgelegde geldstortingen (d.d. 15.11.2019, 16.07.2020, 05.08.2020, 02.09.2020, 16.11.2020, 17.12.2020, 06.01.2021, 07.01.2021, 06.07.2021, 10.08.2021 en 02.09.2021) eerder onregelmatig zijn, derwijze dat hiermee, mede nu uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekster in deze periode onvermogen was, niet wordt aangetoond dat de verzoekster op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Uit deze motieven blijkt meteen dat de verzoekster dwaalt waar zij stelt dat de geldtransfers enkel en alleen ter zijde worden geschoven omdat zij onregelmatig of niet voldoende zouden zijn. De verzoekster kan voorts kan niet dienstig voorhouden dat de herkomst van de voorgelegde geldtransfers niet zou zijn betwist, daar waar verschillende geldstortingen van en aan derden uitdrukkelijk niet worden aanvaard.

De verzoekster heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat de verweerder niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd. Het is ook niet aangetoond dat de verweerder de wet verkeerd heeft toegepast of er een voorwaarde aan heeft toegevoegd. Evenmin is aangetoond dat de verweerder het begrip *“ten laste”* te beperkend of op tegenstrijdige wijze heeft ingevuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.4. Het evenredigheidsbeginsel vormt een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is, gelet op hetgeen voorafgaat, *in casu* niet het geval.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.5. Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een derde middel betoogt de verzoekster als volgt:

“Derde middel: schending van de motiveringsplicht en kennelijke beoordelingsfout bij de kwalificatie van misbruik van procedure

De bestreden beslissing kwalificeert de aanvraag tot gezinshereniging als een misbruik van procedure, op grond dat de verzoekende partij meerdere opeenvolgende aanvragen zou hebben ingediend op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Een dergelijke kwalificatie berust echter op geen enkele voldoende wettelijke grondslag.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 verleent uitdrukkelijk het recht om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen wanneer men meent te voldoen aan de daarin vervatte voorwaarden. Geen enkele bepaling van dit artikel, noch van de wet van 15 december 1980 in haar geheel, beperkt het aantal

aanvragen dat kan worden ingediend, noch bepaalt zij dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen op zich een misbruik van procedure zou uitmaken.

Bovendien vormt misbruik van recht een uitzondering die restrictief moet worden geïnterpreteerd. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie bestaat misbruik van recht in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen overschrijdt van de normale uitoefening ervan door een voorzichtig en zorgvuldig persoon geplaatst in dezelfde omstandigheden (Cass., 10 juni 2004, Pas., p. 996; Cass., 6 januari 2006, Pas., 2006, p. 71; Cass., 9 maart 2009, J.T., 2009, p. 392).

Het gebruik van het bijwoord “kennelijk” impliceert dat de rechter slechts met grote terughoudendheid mag optreden, aangezien misbruik slechts kan worden aangenomen wanneer de uitoefening van het recht overduidelijk de beoordelingsmarges van een normaal gebruik overschrijdt, zelfs wanneer de titularis binnen de formele grenzen van zijn recht blijft (Cass., 10 maart 2005, Pas., I, p. 565).

Het volstaat derhalve geenszins dat de titularis zijn recht uitoefent in zijn eigen belang, noch dat hij dit meerdere malen doet, om misbruik te kunnen vaststellen.

Het bestaan van misbruik veronderstelt de aantoning van concrete elementen, zoals een uitsluitende bedoeling om te schaden (Cass., 11 april 1958, Pas., 1958, I, p. 867), een afwending van de finaliteit van het recht (Cass., 29 maart 1982, Pas., 1982, I, p. 890), het ontbreken van een redelijk belang, of een kennelijk onevenredige uitoefening van het recht die een buitensporig nadeel veroorzaakt (Cass., 16 januari 1986, Pas., 1986, I, p. 602; Cass., 15 maart 2002, J.T., 2002, p. 814).

In casu identificeert de bestreden beslissing geen enkel dergelijk element. Zij toont noch het bestaan aan van een frauduleuze intentie in hoofde van de verzoekende partij, noch een afwending van de gezinsherenigingsprocedure van haar wettelijk doel, noch een kennelijk buitensporige of onredelijke uitoefening van het door artikel 40ter verleende recht.

De kwalificatie van misbruik van procedure berust aldus op een algemene en stereotiepe bewering, uitsluitend gebaseerd op het aantal ingediende aanvragen, zonder enige omstandige analyse van het gedrag van de verzoekende partij in het licht van de strikte criteria die door de rechtspraak van het Hof van Cassatie werden ontwikkeld.

Een dergelijke motivering laat de verzoekende partij noch toe de exacte redenen van deze kwalificatie te begrijpen, noch laat zij de rechter toe een effectieve wettigheidstoets uit te oefenen.

Door de aanvraag tot gezinshereniging als misbruik van procedure te kwalificeren zonder expliciete wettelijke grondslag en zonder aantoning van een kennelijke overschrijding van de grenzen van de normale uitoefening van het recht, schendt de verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, evenals de beginselen van rechtszekerheid en behoorlijk bestuur, en maakt zij een kennelijke beoordelingsfout.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing onwettig is en moet worden vernietigd.”

De Raad merkt hieromtrent op dat de bestreden beslissing louter de weigering inhoudt van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg. Uit de bespreking onder punt 2.1. blijkt dat de determinerende weigeringsgrond erin bestaat dat de verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden, meer in het bijzonder de bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat moet worden aangetoond dat de verzoekster in haar land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België ten laste was van de Belgische referentiepersoon (of diens echtgenote). Deze vaststelling schraagt de genomen weigeringsbeslissing *de jure* en *de facto* volledig. De voorliggende aanvraag wordt niet geweigerd omwille van enig misbruik in hoofde van de verzoekster.

De paragraaf, *in fine* van de bestreden akte, waarin de verweerder “opmerkt” dat de verzoekster “op heden voor de 6e maal een aanvraag gezinshereniging indiende in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.” vormt een geheel overtoollige motivering. De kritiek hiertegen kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Ten overvloede geeft de Raad nog aan dat het feit dat de verzoekster gebruik maakt van de aanvraagmogelijkheden die de wet haar biedt, niet wegneemt dat er misbruik van deze voorziene procedure kan worden vastgesteld. Waar de wetgever niet verbiedt om nieuwe aanvragen tot gezinshereniging in te dienen, houdt de wet evenmin een verbod in voor de verweerder om herhaalde aanvragen aan te merken als een misbruik van de procedure.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Het vierde en laatste middel betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast beroept de verzoekster zich opnieuw op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat rechtstreekse werking heeft in het Belgisch recht, bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan bij de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk (...).”

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat artikel 8 EVRM het recht op daadwerkelijke eerbiediging van het gezinsleven beschermt en aan de Staten, naast een negatieve verplichting om geen onevenredige inmenging te plegen, ook positieve verplichtingen oplegt, met name in de migratiecontext, wanneer de normale uitoefening van het gezinsleven onmogelijk wordt zonder tussenkomst van de overheid (zie onder meer J.-Y. Carlier en S. Sarolea, *Droit des étrangers*, Brussel, 2016, p. 334).*

Volgens het Hof laat het onderscheid tussen negatieve en positieve verplichtingen zich niet vatten in een rigide definitie; in beide gevallen moet worden nagegaan of een billijk evenwicht werd bewaard tussen de concurrerende belangen van het individu en die van de gemeenschap, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak.

Het Hof heeft bovendien consequent geoordeeld dat, voor naaste familieleden, en des te meer wanneer er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, het verhinderen van een daadwerkelijk gezinsleven een inmenging vormt in het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht (zie onder meer Monory t. Roemenië en Hongarije, § 70; Zorica Jovanović t. Servië, § 68; Kutzner t. Duitsland, § 58; Elsholz t. Duitsland [GK], § 43; K. en T. t. Finland [GK], § 151).

In casu verblijft de verzoekende partij in België samen met haar naaste gezinsleden, met name haar moeder, haar stiefvader en haar zus, mevrouw V. C. T. (RR ...), die lijdt aan een ernstige handicap en dagelijkse bijstand en verzorging behoeft. De verzoekende partij vervult een actieve, regelmatige en onmisbare rol in de dagelijkse begeleiding en verzorging van haar zus, samen met hun moeder.

De verwerende partij kan niet voorhouden onwetend te zijn van deze situatie, aangezien de zus van de verzoekende partij zelf het voorwerp uitmaakt van een gezinsherenigingsprocedure die aanleiding heeft gegeven tot een administratieve beslissing. De handicap, de bijzondere kwetsbaarheid van dit gezinslid en de daaruit voortvloeiende afhankelijkheid waren derhalve gekend en gedocumenteerd in hoofde van de administratie.

Niettemin verricht de bestreden beslissing geen enkele concrete belangenafweging tussen het nagestreefde algemeen belang en de aantasting van het recht van de verzoekende partij op eerbiediging van haar gezinsleven. Zij bevat geen geïndividualiseerde analyse van de familiale situatie, noch enige beoordeling van de impact van de beslissing op een ernstig gehandicapte persoon die afhankelijk is van de dagelijkse steun van de verzoekende partij.

Door na te laten de concrete menselijke en familiale gevolgen van de bestreden beslissing te onderzoeken, heeft de verwerende partij de vereisten miskend die voortvloeien uit artikel 8 EVRM, zoals geïnterpreteerd

door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en heeft zij haar formele motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing berust derhalve op een abstracte en gedecontextualiseerde beoordeling, in strijd met het evenredigheidsbeginsel, en is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 EVRM, de formele motiveringsplicht schendt en moet worden vernietigd."

De Raad merkt vooreerst op dat met de thans bestreden beslissing aan de verzoekster het in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsrecht van een familielid van een Belg wordt geweigerd, zonder dat hieraan een terugkeerverplichting (bevel om het grondgebied te verlaten) wordt gekoppeld. Aangezien de verzoekster zich in haar aanvraag niet heeft beroepen op enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting in hoofde van de Belgische staat en zij ervoor heeft gekozen om een verblijfsaanvraag in te dienen op een zeer specifieke rechtsgrond die enkel het verblijfsrecht als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg betreft, diende de verweerder niet te motiveren omtrent of geen verder onderzoek te verrichten in het licht van de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming. De verweerder diende dan ook geen evenredigheidsonderzoek te verrichten naar de situatie van verzoeksters zus die eveneens in België verblijft en die tevens een aanvraag heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met haar ouders. .

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van het evenredigheidsbeginsel is in dit opzicht evenmin aangetoond.

In de mate dat de verzoekster zich opnieuw beroept op een schending van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", is het middel onontvankelijk om de redenen zoals uiteengezet onder punt 2.1.1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel nog onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat de meerderjarige "*bloedverwant in neergaande lijn*" in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste moet zijn, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets aan artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor meerderjarige bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag van de verzoekster werd geweigerd omdat zij niet het bewijs leverde dat zij daadwerkelijk van in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische stiefvader en van haar moeder. Zoals dit blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel heeft de verzoekster deze beoordeling niet onderuit kunnen halen. Nu de verzoekster in het kader van haar specifieke aanvraag tot gezinshereniging geen werkelijke afhankelijkheidsband, en dus evenmin een beschermenswaardig gezins- of familieleven, aannemelijk kon maken, blijkt niet dat de genomen weigeringsbeslissing als een inmenging op haar gezins- of familieleven is te beschouwen, waarbij een verdere belangenafweging aan de orde zou zijn geweest.

De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op de door verzoekster ingediende specifieke aanvraag en de stavingstukken die zij hierbij voorlegde. Indien de verzoekster meent dat de situatie van haar zus haar een aanspraak geeft op een verblijfsrecht in België, dan kan zij een aanvraag indienen die los staat van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster toont niet aan dat de thans bestreden weigeringsbeslissing artikel 8 van het EVRM miskent.

Het vierde en laatste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE